

ROODZONDE

Een toneelstuk met of zonder liedjes voor de jeugd

door

TONY PROOST

Muziek: Joris van Hasselt

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – ANTWERPEN

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ROODZONDE** opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **JORIS PROOST ; Muz. Joris van Hasselt** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot: D/2022/0220/035
ISBN 9789038516554

Copyright: © 2022 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal 15 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.
Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(onbeperkt aantal spelers)

In volgorde van verschijning:

KRANTENJONGEN/MEISJE (m/v)

ROSE 1 – oud 74j (v)

MADDIE (v)

NATHANIEL HALE (m)

ENNIS (v)

DORPELINGEN (o.a. Nora Mae) (m+v)

BOODSCHAPPER (m/v)

SALLY-JANE HARPER (v)

ZELMA (v)

CELESTE (v)

TAMMY (v)

TRUDY (v)

CHARLOTTE (v)

BLANCHE (v)

DRIE KANDIDATEN (m)

TONEELMEESTER (m/v)

CASSIDY (m/v)

CALAMITY (m/v)

TUMBLEWEED (m)

TWEE PLESJAGERS (m)

SHOWBIZZ DOLLY (v)

ROSE 2 – jong 16j (v)

ELLIE (v)

JEANNIE (v)

BECCA (v)

FILLY (v)

MERRY (v)

PAARDEN/PONY'S (m/v)

HANNAH (v)

TECUMSEH (m)

BLOETOET (v)

BLACKFISH (m/v)

SHAWNEE-INDIANEN (m/v)

DOMINEE RICHARDS (m)

Regieaanwijzing: de paarden worden door acteurs/actrices gespeeld. Ze zijn als paarden gekleed en opgemaakt; het zijn geen sprekende rollen, behalve Filly en Merry.

GP = groot podium; KP = klein podium

De naam van het bedrijf en de scène worden telkens door de toneelmeester omgeroepen met een oude megafoon.

PROLOOG

(rechts vóór het GP bevindt zich een KP met daarop een lage tafel, twee stoelen en een fauteuil; in de fauteuil zit Rose 1, een oude vrouw, met haar rug naar het publiek; op de tafel staat een vaas met bloemen en een bord met daarop enkele sneden belegd brood; het geluid van een tikkende klok)

(door het middenpad komt een krantenjongen/-meisje op een oud fietsje aangereden; gooit een krant op KP; licht op KP; Maddie stapt links op met een plumeau; raapt de krant op; begint wat af te stoffen)

ROSE 1: Welke dag is het vandaag, Maddie?

MADDIE: 30 maart 1842. *(leest)* Alweer strubbelingen in het zuiden. In Georgia heeft de rechter blijkbaar beslist dat vrije negerslaven officieel geen burgers zijn. Begrijpt u zoiets? Voor mij is de lucht van iedereen, zuurstof inbegrepen. Maar let op mijn woorden: daar komen vodden van. En hier: alweer goud gevonden in California. Benieuwd hoeveel gekken daar weer op afvliegen. Ik zeg altijd: alles wat blinkt, stinkt. Geld en jaloezie maken de mens kapot. *(neemt het bord vast; geërgerd)* Alweer met geen vinger aangeraakt, zie ik. Dat is nu al drie dagen dat u niets eet. Ik zweer het, miss Rose, u betaalt me veel geld om voor u te zorgen, maar dan moet u mij daar wel de kans toe geven, okay? Ik heb ook mijn trots. Hoort u mij? Miss? *(stilte; zucht; handen in de lucht)* Lord, geef me kracht, ik weet echt niet wat ik nog méér kan doen.

ROSE 1: Dat weet je wél.

MADDIE: Natuurlijk, maar weet je hoe lastig het is iemand te vinden als je alleen maar een naam krijgt? Nathaniel Hale. Dat is zoeken naar een sprietje hooi in een berg naalden. Maar goed, stel dat ik hem heb gevonden, na zovele maanden. Beloofd u dan dat u eindelijk uw bord leeeget? *(pauze; glimlacht)* Wel, in dat geval, smakelijk, want... Komt u maar binnen, meneer Hale.

(Nathaniel Hale stapt links op KP; hij draagt een hemd met das, een zware, donkere overjas en kleine aktenas; neemt zijn pet af; Maddie links af; korte stilte)

NATHANIEL: *(kucht)* Ma'am Rose?

ROSE 1: Het is 'miss' Rose.

NATHANIEL: Goed dan, kan u mij zeggen, 'miss' Rose, waarom u mij helemaal naar hier heeft laten komen? Begrijp me niet verkeerd, de centen liegen er niet om en Maddie, uw poetsvrouw, was erg overtuigend, maar... wat doe ik hier precies?

ROSE 1: Ik wil dat u mijn levensverhaal schrijft.

NATHANIEL: *(lacht)* Een biografie? Is dat het? Sorry, maar dan heeft u de verkeerde voor. Ik ben geen romanschrijver, geen 'ghost writer'. Ik ben journalist, voor 'The Western Star'.

ROSE 1: *(lacht)* Je meint het. En niet voor de 'Hello Everybody'?

NATHANIEL: De roddelpers? Voor wie neemt u mij? *(neemt een notitieboekje uit zijn jas)* Maar goed, ik ken wel iemand anders die...

ROSE 1: Nee, ik wil dat ú het boek schrijft.

NATHANIEL: *(zucht)* Luister nu, zelfs al zou ik het kunnen. Ik ben als reporter op zoek naar echte verhalen, met nieuwswaarde...

ROSE 1: Dit verhaal hééft nieuwswaarde. Vooral voor u. Tenslotte bent u mijn kleinzoon en zo. Of mag ik 'jou' zeggen?

NATHANIEL: Ik denk dat ik maar ga. Dit is duidelijk een misverstand.

ROSE 1: Je bent koppig. En ongeduldig. Dat herken ik. Mooie eigenschappen in een man.

NATHANIEL: Hoor eens, mijn vader, God hebbe zijn ziel, is twee maanden geleden gestorven...

ROSE 1: Dat weet ik.

NATHANIEL: ... en hij heeft nooit ofte nimmer iets over mijn grootouders verteld. Ze zijn alle vier dood, zei hij. Nee, dat zwoer hij.

ROSE 1: Hij wou je beschermen. En hij had het fout, tenminste, toch voor één vierde. *(lacht; pauze)* Och kom, doe niet zo serieus. Het leven is veel te kort. Draai liever mijn stoel eens om, wil je, Nate?

(Nathaniel is verbouwereerd; aarzelt even; draait dan langzaam de fauteuil om; Rose draagt blijkbaar een zwarte bril – ze is blind)

Laat me jouw gezicht eens voelen. *(staat moeizaam recht; betast zijn gezicht; glimlacht; gaat opnieuw zitten)* Je hebt dezelfde kaakbeenderen als je grootvader. Een teken van wilskracht. Ja ja, ook een karaktertje, he?

NATHANIEL: *(de kluts kwijt)* Niemand noemt me Nate, behalve... *(rukt zich los; wil vertrekken)* Dit is belachelijk.

(Rose roept luid om Maddie; die verschijnt meteen links aan KP)

ROSE 1: *(kalm)* Kan jij wat thee voor ons zetten, Maddie? Meneer Hale heeft besloten nog wat langer te blijven. Hij zal luisteren naar mijn hele verhaal, is het niet, meneer Hale, en dan kan hij nog beslissen wat hij ermee aanvangt, of hij het gelooft of niet. Het zou niet hoffelijk zijn een oude vrouw dat te weigeren. En bovendien, u bent hier nu toch.

(Maddie terug links af; Nathaniel zet zich; hangt zijn jas aan de stoel; het licht dimt wat op KP en GP wordt zichtbaar; op GP staan links en rechts drie houten tafels, achteraan een aantal stoelen en een lange, verrijdbare toog; voor GP links staat een houten balk voor de paarden)

EERSTE BEDRIJF

Scène 1: de mijnramp

ROSE 1: Right. Ik zal het zo goed vertellen als ik het mij herinner. Beloof me dat je de gaten in mijn geheugen niet zelf dicht plamuurt, want ik wil niet dat je mijn versie dramatiseert. Of romantiseert. *(schraapt haar keel)* Ik ben hier geboren en getogen, in Ohio, in een dorpje dat je nu kent als Jamestown. Al had het toen nog geen naam – het was een kleine, maar welvarende nederzetting van ‘settlers’, avonturiers op zoek naar een beter leven. En dat hadden ze daar gevonden, allemaal dankzij... de zilvermijn. Bijna alle mannen, jong en oud, werkten in die mijn. Ik hoor het mijn moeder nog zeggen.

ENNIS: *(links op GP; even op en dan weer af)* Dit zilver is een geschenk van God, Rose. We hebben het verdiend na zo’n lange trektocht door een ongestuurd land van wolven, doornenstruiken en snijdende kou.

ROSE 1: Nee, alles in de stad was toen ‘hot’ en ‘happening’, zoals jullie jongeren het nu zeggen. Niemand kwam er iets te kort en elke reden was goed voor een feestje...

DORPELING: *(heft het glas)* Hiep hiep hoera voor Nora Mae, die voor het eerst level 100 heeft gehaald op Fortnite!

(Nora Mae rechts op; doet een Fortnitedansje; links en rechts lopen ook de andere dorpeelingen op; ze zijn feestelijk gekleed; ze roepen ‘yeehaw’; ze beginnen heel uitgelaten de ‘Zilverwals’ (deel 1) te dansen en te zingen; freeze)

ROSE 1: Maar er zijn zo van die dagen die alle zekerheden onderuit halen, waar of niet, Nate jongen? Die heel het leven dat je kent genadeloos op zijn kop zetten. 13 maart 1777 was voor ons zo’n dag. Ik was amper tien jaar, maar het staat me nog altijd helder voor. Het had weken geregend en samen met het smeltwater van de besneeuwde heuveltoppen veranderde het dorp in een modderpoel en de kreek in een gigantische badkuip. Plots hoorden we luid gerommel in de verte, als een rollende donder. De hemel was ingestort en had plaats gemaakt voor de hel.

(door het middenpad loopt een krantenjongen/-meisje naar voor; houdt een bundel kranten over de arm geplooid)

KRANTENJONGEN/MEISJE: Lees het bericht van de dag! Zilvermijn ingestort! Mijn gangen onder water! Alle werkers komen om!

NATHANIEL: Grote God! Jouw familie was erbij?

ROSE 1: Je bedoelt ‘onze’ familie. Helaas, ja. In één klap verloren we jouw overgrootvader én mijn twee broers. Mijn moeder, mijn twee zussen en ik bleven alleen en ontredderd achter. Net als het hele dorp, kan je nagaan. En een ongeluk komt zelden alleen.

(links vooraan komt een boodschapper op GP)

BOODSCHAPPER: Sally-Jane? Sally-Jane Harper?

SALLY-JANE: *(uit freeze; zet een paar stappen opzij; zucht; met opgeheven hoofd)* Dat ben ik. Ik weet het. Mijn man is gestorven in de mijn, is het niet?

BOODSCHAPPER: Ik vrees van wel. Het spijt me.

SALLY-JANE: God zij dank heb ik mijn kinderen nog.

BOODSCHAPPER: Nee, sorry, uw schoonouders eisen het hoederecht op. Hier is het bevelschrift.

SALLY-JANE: Mijn kindjes! *(verdappert)* Maar kom, gelukkig is er mijn huis...

BOODSCHAPPER: *(toont telkens een ander document)* Onteigend.

SALLY-JANE: ... en alle hoevedieren die ik nog heb...

BOODSCHAPPER: *(ander document)* Varkenspest. Afgeslacht.

SALLY-JANE: Maar ik ben tenminste gezond, toch?

BOODSCHAPPER: Helaas. *(ander document)* Het resultaat van uw bloedonderzoek... U heeft de ziekte van Trump. Ongeneeslijk. Binnen de maand wordt uw haar geel en krijgt u een ego van hier tot in Mexico. Of liever, tot net vóór Mexico...

SALLY-JANE: Nee! Dat nooit!

(opnieuw de 'Zilverwals' (deel 2), maar steeds sneller)

ROSE 1: We waren té afhankelijk van die mijn. Dat werd in één klap duidelijk. Bovendien waren voor heel wat bewoners de wonden te groot om te likken, de pijn te tastbaar. Ze verlieten hun huis en trokken weg. Het dorp liep leeg.

(Zilverwals (deel 3); de mannen draaien uit de dans en gaan af, terwijl de vrouwen alleen verder dansen alsof hun mannen er nog zijn; de muziek stopt en slechts enkelen blijven ontredderd achter)

NATHANIEL: Dus de kolonie hield op te bestaan?

(iedereen links af; licht uit op GP)

ROSE 1: Ben je gek? Wij vrouwelijke settlers zijn weerbaar! Een beetje pech houdt ons niet tegen! De hele kolonie kwam samen voor een bijzondere stadsraad. En Ennis, jouw overgrootmoeder, nam resoluut het heft in handen.

(licht helemaal uit op KP; Rose en Nathaniel rechts af; fauteuil naar GP achteraan)

Scène 2: Ladyville

(Ennis, Zelma, Celeste, Tammy, Trudy, Charlotte, Blanche links op; Ennis en Charlotte gaan achter een tafel links staan; de anderen naar rechts; ze dragen gewone kleren; licht op GP)

ZELMA: Ik wil best samenwerken, Ennis, maar wat heeft het voor zin? Tel maar. We zijn nog met een handjevol vrouwen en kinderen. Hoe weten wij hoe we vee houden, het land bewerken, laat staan dit dorp veilig houden? We kennen en kunnen niks.

CELESTE: Ja, is het geen idee om nieuwe mannen naar hier te krijgen?

ENNIS: (*ironisch*) Waarom niet? Weet je nog welke prachtexemplaren zich vorige keer aanboden? Werkelijk de fine fleur van het mannelijk geslacht.

(*licht uit op GP; licht aan op KP; om beurten gaat iemand van GP naar KP en zet zich op de stoel links; rechts op KP komt telkens een kandidaat op, zet zich op de stoel rechts en gaat daarna weer rechts af; telkens gaat na elke kandidaat een 'buzzer' af*)

KANDIDAAT 1: (*een echte nerd*) Deed het pijn toen je uit de hemel viel? (*nerveus lachje*) ... Heb je misschien een stadsplan? Ik ben namelijk verdwaald in jouw ogen. Werkt niet? ... Als jij een burger was bij McDonalds, dan was je een McSexy. ... Hee, anders zin in een potje tongworstelen? (*krijgt mep*)

KANDIDAAT 2: (*een echte player*) Yeah, ik heb al honderden paarden getemd, dus bij jou zal het ook wel lukken, baby. Wat zeg je? Mustangs? Nee bedankt, ik heb al gegeten. Maar als jij honger hebt, bestel gerust iets, sugar lips. Je mag het mij later wel terugbetalen.

KANDIDAAT 3: (*een echte crimineel*) Een zacht karakter? Ik? Natuurlijk. Ik zou zeggen: vraag het aan mijn ex, maar zij kan het je helaas niet voortvertellen. Daar heb ik wel voor gezorgd. (*bulderlach*) Wat? Ben je nu al weg? Ik zou zeggen: ik ga met je mee, maar da's nogal moeilijk met die enkelband...

KANDIDAAT 1: Hallo, ik opnieuw. Ik beloof je: deze keer geen cliché openingszinnen. ... Kom je hier vaker? (*realiseert zijn fout; nerveus lachje*) Ah ja, jij woont hier. (*ernstig*) Oei, dan zou ik naar hier moeten verhuizen? Vind je het dan oké dat mijn mama meekomt?

(*licht uit op KP; licht aan op GP*)

ENNIS: We hebben geen mannen nodig. Luister, met het zilver hebben we vooral handel gedreven. Nu moeten we een ander soort gemeenschap oprichten en dat vraagt nieuwe vaardigheden, maar die kunnen we leren. Kom op, we hebben alles wel al eens *zien* doen. Lukt het niet meteen, dan proberen we opnieuw, en beter.

TAMMY: Sorry, Ennis, ik geloof er niet in. Dit hele idee is ten dode opgeschreven. En wij daarbij. Voor we ons goed en wel georganiseerd hebben, zijn we al van honger of ziekte gestorven, hebben rovers ons de nek overgesneden of indianen ons verkracht.

TRUDY: Wie zegt trouwens dat diezelfde indianen ons op dit eigenste moment niet bespieden? We zijn een makkelijke prooi. Ze staan klaar om ons een pijl in de rug te schieten en dit land te heroveren.

TAMMY: En ze zijn zo rood. Mijn man zei altijd: beter een dooie dan een rooie.

TRUDY: Ik heb zelfs horen zeggen dat ze dag en nacht een regendans hebben gehouden. Hoe kan het anders dat het er zo met bakken is uitgevallen? Dat was niet normaal. Zij hebben met hun rode magie de hemelsluizen geopend en die ramp veroorzaakt.

ZELMA: Heel juist. Zijn ze niet altijd al jaloers geweest op onze rijkdom, op ons zilver?
(*gemor*)

ENNIS: Mensen, mensen. De indianen treffen geen schuld. Dat is klinkklare onzin. De Shawnee zijn de kwaadsten niet. Zij zitten over de heuvels; wij zitten hier. We laten elkaar met rust. Klaar.

CHARLOTTE: Ennis heeft gelijk. We hebben nog nooit last van ze gehad, integendeel. Komaan, dames, hun nabijheid kan juist een buitenkans zijn. Zij weten hoe je velden zaairijp moet maken, welke gewassen hier goed groeien, hoe je muildieren en pluimvee houdt. Hebben we niet altijd al goed met ze onderhandeld? Ketels, wollen stoffen en sterke drank hebben we geruild voor hertenhuiden en pelzen. Wel? Ik stel voor dat we opnieuw een delegatie naar de Shawnee sturen om een deal met de stamhoofden te sluiten.

ENNIS: Dat klinkt als een goed plan, Charlotte. Wie is nog voor?

(gemor; enkelen steken de hand in de lucht)

BLANCHE: De rest blijft hier en versterkt de palissade rond het dorp, okay? We maken er een echt fort van, met een uitzichtpost en een stevige toegangspoort. Zo voelt iedereen zich veilig, tegen wie of wat dan ook, en lopen we niet tegen de lamp.

(links voor het podium toneelmeester op met aan een draadje een lamp, waar hij/zij tegen loopt)

ENNIS: Zeg toneelmeester, wat heeft dat te betekenen?

TONEELMEESTER: Ja, sorry, tegen de lamp lopen – ik dacht, ik beeld het even uit. Dan snapt het publiek het beter, kunnen ze het makkelijker ‘visualiseren’... Maar als het stoort...

(toneelmeester terug af)

BLANCHE: Trouwens, wordt het niet eens tijd dit dorp een naam te geven? Wat dacht je van ‘Ladyville’?

(enthousiasme, op enkelen na)

CHARLOTTE: We verdelen de taken in ‘ons’ Ladyville. Zelma, jij kan je winkel in zilverwerk ombouwen tot een nette saloon. *(Zelma reageert koeltjes)* Celeste wordt kruidenierster. Tammy en Trudy, jullie zijn de perfecte ranchers. Blanche, jij organiseert de akkerbouw. En ik zal lesgeven. Tot slot, Ennis wordt verantwoordelijk voor de bank en het postkantoor. Ik draag haar trouwens voor als onze eerste burgemeester. Wat zeggen jullie?

(al wat meer enthousiasme)

ENNIS: Ik ben vereerd. Bedankt, iedereen. Ik weet zeker dat wij, sterke vrouwen, ons kunnen onderscheiden met iets, een specialiteit, waar we binnen zes jaar de kranten mee halen.

(licht uit op GP; iedereen links af, behalve Zelma)

Scène 3: de vallei van de smaak

(door het middenpad loopt een krantenjongen/-meisje naar voor; draagt een leren tas met kranten erin; houdt één ervan omhoog)

KRANTENJONGEN/MEISJE: Lees 'The Western Star' van 14 september 1783! Ladyville, Ohio, wint grote 'bake-off'! Pompoentaarten het lekkerste van het Wilde Westen!

(verkoopt een krant aan Zelma vóór het GP; krantenjongen/-meisje vooraan links af)

(lied 'Pumpkin Pie'; linedance)

(Cassidy en Calamity komen door het middenpad naar voor; gesprek vóór GP links)

CASSIDY: Hoor je dat, Calamity? Pompoentaarten. Ik wed dat elke inwoner van Ladyville een echte lucullus is. En je weet wat dat wil zeggen.

CALAMITY: *(denkt na; brede lach; grote ogen)* Nee.

CASSIDY: Een zoetebek, jij stuk beschuit! Njam njam. En wat krijg je van te veel te snoepen?

CALAMITY: Dat weet ik! Slechte tandjes.

CASSIDY: Exact. En wat doen wij daarmee?

CALAMITY: *(beeldt het uit; overdreven)* Trekken, Cassidy. Allemaal uittrekken!

CASSIDY: Exact. Zijn wij echte tandartsen? Nee, maar weten zij dat? Nee! Maar om van hun tandpijn af te geraken hebben mensen veel peculanten over. En je weet wat dat wil zeggen.

CALAMITY: *(korte stilte; brede lach; grote ogen)* Nee.

CASSIDY: Centen, jij sluitspier! Ping ping. En wat vinden we daarvan?

CALAMITY: Daar worden we blij van, Cassidy!

CASSIDY: Exact! Kom, we proberen een sollicitatiegesprek te regelen met de burgemeester.

(Cassidy en Calamity links voor af; op GP een saloon; rechts een toog met enkele stoelen; achteraan spelen mensen scrabble; Zelma achter de toog; Tumbleweed bindt zijn paard aan de houten balk; stapt links vooraan op GP en zet zich op een stoel voor de toog; pianomuziek op de achtergrond)

ZELMA: Howdee, stranger. Wat zal het zijn?

TUMBLEWEED: Whisky. Straight up.

ZELMA: Sorry, pardner, maar wij serveren geen alcohol.

TUMBLEWEED: Geef dan maar een fristi. Een dubbele. En neem er zelf ook één. Ijskoude wind buiten, en dat voor september.

ZELMA: Ja, de noorderwind blaast vroeg over de Grote Meren dit jaar. Klimaatverandering, zeggen ze, maar waar is de opwarming van de aarde als je ze nodig hebt, he? Dubbele fristi coming up. Zeg eens, wat brengt je naar Ladyville?

TUMBLEWEED: Niks bijzonders. Leek me wel een leuke tussenstop. *(wijst naar de krant)* Kan ik eens van jullie beroemde pompoentaart proeven.

(Celeste links op met een krat appels; ze draagt een schort)

CELESTE: Ja, we zijn best fier op onze taarten. Ze noemen het hier niet voor niets de 'vallei van de smaak'. Waar wil je de appels, Zelma?

ZELMA: Breng ze maar naar de achterkeuken, als je wil, Celeste.

CELESTE: *(zet de krat even op de toog)* En wie mag jij wezen, als de vraag je niet stoort?

TUMBLEWEED: *(drinkt fristi ad fundum; zet hem met een klap op de toog neer)* Tumbleweed. Zo noemen ze mij toch, omdat ik ga waar de wind me brengt. En waar de slechteriken zijn natuurlijk. Ik ben premiejager. Doe nog eens vol, okay?

CELESTE: Zozo. Ben je iemand op het spoor? Op wiens hoofd staat er deze keer een prijs?

(Tumbleweed geeft Celeste een klein kaartje)

Wat? Geen grote poster meer: wanted – dead or alive?

TUMBLEWEED: Old school. We werken nu met Paninikaartjes. Die kan het kleinste kind verzamelen en zo vinden we de bad guys sneller terug.

CELESTE: En die hier?

TUMBLEWEED: Gevaarlijk heerschap. Wild Bill. Brengt veel geld op. Laatst gezien in Kansas.

CELESTE: Oei. Het land van de Arapaho. Die indianen nemen je scalp voor je het weet. Dan hebben wij met de Shawnee meer geluk. Weet je dat hun squaws ons de pompoenteelt hebben geleerd? Jaja. Eerst waren we er tegen, maar aan de Shawnee hebben we onze taarten te danken. En meer. En je ziet ze nauwelijks, op een verdwaald rooksignaal na. Soms vraag je je af of ze er nog wel zijn.

ZELMA: Tot je ze hoort zingen als de wind goed staat, onlangs nog, voor hun broodfeest van de herfst, weet je nog?

(links vooraan twee ruige pelsjagers op; hun paarden gebonden aan de houten balk)

JAGER 1: *(luid; spuwt op de grond)* Roodhuiden zijn als bomen. Je hakt ze om telkens als je nieuw land nodig hebt. Ik zweer het, als er één voor de loop van mijn geweer verschijnt, ik aarzel niet.

TUMBLEWEED: *(fluisterend tegen Zelma en Celeste)* Die pelsjagers zijn brutaal en grofgebekt. Ze haten de indianen omdat die ook in de huidenbusiness zitten, snap je? Pure jaloezie.

JAGER 2: *(luid)* Hey, wordt er hier nog gepokerd of wat?

ZELMA: Sorry, pardner, geen gokspelen in Ladyville. Alleen scrabble.

JAGER 1: *(tegen Celeste)* Scrabble? Wat een saaie boel, he schatje? Zin om wat leute te maken? Leute? Dat is zeker driemaal woordwaarde! *(bulderlach; hijgt in Celestes gezicht)*

(Celeste wendt zich af, pakt haar krat appels en gaat naar het KP; daar zet ze de krat neer en gaat rechts vooraan af)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

